

บทนำ

กลิ่นคาวเลือด... กลิ่นคาวเลือดที่ฉุนแรงจนชวนให้คนคลื่นเหียน...
 ได้เสาทองแดงต้นใหญ่สองต้นบนลานกว้าง หนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี
 ถูกมัดในสภาพสะบักสะบอม ได้แต่ส่งเสียงโหยหวนครวญครางที่ฟังอื้อ
 ปากของพวกเขาต่างถูกผลหมาเหอเถา* ยัดเอาไว้จึงพูดออกมาไม่ได้
 แม้เพียงครั้งคำ ทว่าเสียงโหยหวนครวญครางแผ่วอ่อนกลับทำให้ทุกผู้
 ที่ถูกบังคับให้มองดูพวกเขาจับโทษทัณฑ์อยู่บนลานกว้างประหวั่นพรันพรึง
 ดังว่าเป็นเสียงฟ้าร้องก็มีปาน

ภายใต้กอดที่เรียงรายอยู่สองข้างลานมีหญิงงามในอาภรณ์หรูหรา
 สดสวยนั่งอยู่สิบกว่านาง ด้านหลังพวกนางมีนางกำนัลชั้นที่ยืนอยู่ไม่บ่อย
 ยามนี้ล้วนแล้วแต่ตกใจจนหน้าเผือดสี ไม่มีแก้มใจจะมาสនเรื่องมารยาท
 อิริยาบถโดยสิ้นเชิง

* ผลหมาเหอเถา อยู่ในสกุลเดียวกับวอลนัท

ภาพลักษณ์ท่านมูฟี่ 1

สตรีที่นั่งอยู่เหล่านี้ล้วนเป็นสนมชายาขององค์รัชทายาท เมื่อไม่กี่วันก่อนสตรีที่ถูกทรมาณจนสภาพไม่เป็นผู้เป็นคนนางนั้นก็เป็นหนึ่งในเหล่าสนมชายา ต่อให้เป็นคนที่เคยกระทบกระทั่งกับนางด้วยเรื่องหนึ่งหวง เคยเกลียดนางเข้ากระดูกดำ แต่ยามนี้อีกฝ่ายกลับกลายเป็นเช่นนี้เสียแล้ว ไม่ว่าจะใครก็ทนดูสภาพน่าสังเวชของนางไม่ไหว

เรือนร่างเปลือยเปล่าของคนทั้งสองที่อยู่บนเสาทองแดงถูกตาข่ายห่อพันอย่างแน่นหนาทั่วทั้งตัว ในมือของสองเพศฆมาตที่รับหน้าที่ลงทัณฑ์ต่างถือมีดใบหิวไว้วันละเล่ม รัศมีสีเงินวาบขึ้น เนื้อหนังโซกเลือดขึ้นหนึ่งตกลงบนลาดทองแดงที่ผู้ช่วยถือประคองอยู่ด้านข้าง

เพศฆมาตทั้งสองและผู้ช่วยของพวกเขามีสีหน้าเฉยชา ประหนึ่งว่าผู้รับทัณฑ์เถื่อนหนังแล้วเนื้ออยู่ได้น้ำมือพวกเขาหาใช่เผ่าพันธุ์เดียวกับพวกเขา แต่เป็นเพียงท่อนไม้ไร้ชีวิตสองท่อน ลงมีดไปครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างละเอียดแม่นยำโดยปราศจากความลังเล

องค์รัชทายาทมีบัญชาให้ชายหญิงที่บังอาจเล่นซู้ลับหลังเขาได้รับโทษทัณฑ์เฉือนเนื้อพันชิ้น เช่นนั้นพวกเขาก็ต้องถูกเฉือนให้ครบพันก่อนจึงจะพ้นทุกข์ไปได้!

'นาง' นั่งอยู่บนแท่นสูงเบื้องหน้าลานกว้าง ภูริรัชทายาทในชุดแพรสีนิลปักลายมังกรทองโอบไว้ในอ้อมแขน แม้จะอยู่ภายใต้ดวงตะวันเจิดจ้า นางกลับไม่รู้สึกรู้สึถึงความอบอุ่นสักกระพี้ ก็รู้สึกได้เพียงความหนาวเหน็บหนาวจนเสียดกระดูก

เสียงโหยหวนครวญครางเหล่านั้นเหมือนเป็นคำสาปแข่งแรงเอาชีวิตทำให้ทั้งร่างนางสั่นขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ นางอยากจะปิดหูแล้วหนีไป

ให้พ้นจากทั้งหมดทั้งมวลนี้นัก หากแต่นางไม่กล้า...และก็ไม่สามารรถ

แขนที่โอบอ้อมอยู่บนเอวนางราวกับเป็นห่วงเหล็กจำกัดการเคลื่อนไหวทั้งหมด นางทำได้เพียงขดตัว พยายามบังคับให้ตนเองมองผ่านเรื่องโหดเหี้ยมที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ด้านข้าง มองผ่านบุรุษน่ากลัวที่มีคำสั่งให้หลังทนต์ทหารูณนี้และในยามนี้ก็กำลังกอดนางไว้นั่น

ครั้นสังเกตเห็นอาการสั่นเทาของนาง รัชทายาทก็เปล่งเสียงหัวเราะทும்ต้อออกมา เขาโอบกระชับนางแน่นขึ้น ก้มหน้าลงขบติ่งหูนางก่อนเอ่ยขึ้นอย่างเกียจคร้าน "คนงามตัวน้อยที่น่าสงสารของข้าตกใจแฉ่แล้วหรือนี่ไม่ต้องกลัว...ถ้าเจ้าเชื่อฟังว่าง่าย ข้ายอมจะทะนุถนอมเจ้าอย่างดี"

เชื่อฟัง...เชื่อฟัง...ถ้านางไม่เชื่อฟังแล้ว นางไม่กล้าจินตนาการเลยว่าสิ่งที่รอนางอยู่จะเป็นอะไร...

หญิงขบจนทั้งคืนทั้งใจ ลมหายใจฝ่าร้อนรดอยู่ในหูนาง กระตุ้นให้นางตัวสั่นขึ้นมาอีกครั้ง นางหลับตาแน่น หวังว่าเพศฆาตสองคนนั้นจะรีบจัดการผู้ต้องโทษให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว รวมทั้งหวังว่ารัชทายาทที่กอดอยู่จะรีบปล่อยนางไปเสียเช่นกัน...นางรู้สึกอยู่ตลอดว่าอีกประเด็ยบุรุษผู้นี้ก็จะกัตุหนางอย่างไม่ปราณี จากนั้นก็กินนางทั้งเป็นที่ละคำๆ

รัชทายาทสำราญกับท่าทางปวกเปียกอ่อนแอตัวสั่นงันงกของคนที่อยู่ใ่อ้อมแขนเขายิ่งนัก สองมือเริ่มเคลื่อนไปบนร่างนางอย่างอุกอาจ ประหนึ่งว่าเป็นหมาป่าหิวโหยที่จับเหยื่ออันโอชะมาได้แล้วกำลังสำรวจตรวจสอบผลงานของตนอย่างกระหึ่มใจ พิจารณาว่าควรกัตุชิมคำแรกตรงใดจึงจะอร่อยที่สุด

นางพยายามควบคุมร่างกายไม่ให้หลบเลียงแม้จะหวาดกลัวและ

ภาพลึงกะทันมูฟี่ 1

อับอายเหลือกำลัง เพราะทุกครั้งที่ทำเช่นนั้นนางจะถูกลงโทษ ยิ่งอยากหนี
เท่าไร ทำยที่สุดก็จะได้ความอดสูทรมานมากขึ้นเท่านั้น

ความเจ็บปวดระคนแสบคันที่หูหาได้สิ้นสุดลง รัชทายาทคล้ายว่า
จะชอบขบเคี้ยวตึงหูนางเป็นพิเศษ

นางจำได้ว่าเมื่อสองปีก่อนนางข้าหลวงอาวุโสที่พระอัศวมเหสี
ส่งมาพบว่านางยังไม่ได้เจาะหูจึงจัดแจงเจาะตึงหูทั้งสองแล้วใส่ต่างหู
ให้นาง ผลคือหลังจากเขามาพบก็มีคำสั่งให้ตัดมือทั้งสองของนางข้าหลวง
ด้วยเหตุผลว่า 'แต่ต้องของของเขา'

นับแต่นั้นเป็นต้นมา เหล่าข้ารับใช้ที่ปรนนิบัตินางก็ยิ่งระวังตัวแ
จวตาทิมองนางไม่มีความอ่อนโยนซิดเชื้ออีกต่อไป เหลือเพียงความ
ระแวงระวัง ไม่กล้าแตะต้องนางอีก

หากเป็นเวลาปกติ ทำทางกกดสนิทแนบแน่นของคนทั้งสอง
ไม่รู้ว่าจะทำให้สนมชญาแห่งวังตะวันออกมากน้อยเพียงไรต้องจิจจา
ตาร้อน ทว่ายามนี้คนทั้งหมดล้วนถูกฉากเหตุการณ์คลั่งควาเลือด
อันโหดเหี้ยมไร้มนุษยธรรมบนลานกว้างกระทบกระเทือนจนจิตใจสับสน
อย่างยิ่ง ในก้นบึ้งหัวใจรู้สึกเห็นใจสวามน้อยที่ถูกโอบรับอยู่ในอ้อมแขน
รัชทายาทขึ้นมาคราครั้น

ติดตามกษัตริย์ดูติดตามพยัคฆ์! โดยเฉพาะเป็นพยัคฆ์ร้าย
กระหายเลือดทั้งยังอารมณ์ไม่คงเส้นคงวาตัวหนึ่งยิ่งแล้วใหญ่!

ทัศนัทารุณบนลานกว้างยังคงดำเนินต่อไป สนมชญาหลายคน
ที่ถูกบังคับให้มา 'ร่วมชมพิธี' อดจะก้มตัวลงอาเจียนลมออกมาไม่ได้
ยิ่งกว่านั้นยังมีบางคนที่สลบไปดี้อๆ หากแต่ไม่มีใครกล้าเอ่ยขอตัว

ออกไปก่อน

ประสงค์ของรัชทายาทชัดเจนยิ่ง เขาต้องการให้ทุกคนในวังตระวันออก
รู้ถึงจุดจบของการทรยศเขา!

กลิ่นคาวเลือดชั้นแรงคล้ายกระตุ้นอารมณ์ของเขาอย่างมาก เขา
สอดมือเข้าใต้ชุดหลายชั้นของนาง เคลื่อนคลึงร่างนางตามอำเภอใจ
ท่ามกลางธารกำนัลโดยไม่หลบเลี่ยงสักนิด

นางปรารถนาคนช่วยเหลือเกิน แสงอาทิตย์จ้าจนตาตาย หางตา
เหลือบเห็นนางกำนัลชั้นที่ที่ยืนรอบปรนนิบัติอยู่บนแท่นต่างถอยหลบไป
ด้านข้าง เบือนหน้าหนีไม่กล้ามองมาทางนี้

"เชื่อฟังว่าง่าย เข้าใจหรือไม่" คำเตือนทุ้มต่ำดังขึ้นข้างหู ร่างบาง
ถูกยกขึ้นก่อนกดลงบนโต๊ะหยกเขียวเย็นเยือกที่เบื้องหน้า

7

นี่เป็นฝันร้าย! ขอแค่ตื่นขึ้นมาก็คงไม่เป็นไรแล้ว! ขอแค่ตื่นขึ้นมา!

ทันใดนั้นจู่ก็พลันล้มตาคืน สิ่งทีสะท้อนเข้ามาในม่านตาคือมุ้งผ้า
ที่สีเริ่มเหลืองแล้ว ในอากาศอวลไปด้วยกลิ่นสดชื่นของต้นไม้ใบหญ้า
ที่มีอยู่เฉพาะในเขา ไม่ใช่กลิ่นควันกำยานที่เข้มข้นอบอวลจนเหมือน
จะท่วมทับนางให้จมอยู่ในนั้น

นางสงบสติก่อนพุดในใจ *นั่นเป็นแค่ฝันร้ายเท่านั้น...*

หัวใจที่สูญเสียการควบคุมค่อยๆ เต้นสงบลง จู่จู่ก็ขยับนั่งปลางมองดู
การตกแต่งอันเรียบง่ายจนเรียกได้ว่าหยาบภายในห้อง นางโล่งใจ
มีความรู้สึกหลุดพ้นคล้ายว่าได้รอดชีวิตมาจากมหันตภัย

นางหยิบเสื้อผ้ามาคลุมร่างก่อนลงจากเตียงแล้วเดินไปห้องครัว
ด้วยสภาพเหมือนวิญญูณออกจากร่าง เฝียงศีรษะคิดอยู่ครู่ใหญ่ก็ยัง
คิดไม่ออกว่าทำไมตนถึงฝันเช่นนี้อยู่เรื่อย นางมองเห็นเค้าโครงเครื่องหน้า

ของคนในฝันเหล่านั้นไม่ชัด แต่กลับรู้ดีถึงฐานะของพวกเขาและความสัมพันธ์ระหว่างกัน ถึงขนาดว่ายามที่นางกลายเป็นตัวเอกในฝันนั้น นางคล้ายจะมีความทรงจำของคนอีกผู้หนึ่งอยู่ รับรู้ถึงเรื่องราวทั้งหมดที่เคยเกิดขึ้นกับตัว 'นาง'

แต่เมื่อตื่นจากฝันมา ทุกสิ่งทุกอย่างก็เลื่อนรางลงอีกครั้ง

ครั้งก้มหน้าลงมองเงาสะท้อนของตนในอ่างทองแดงเบื้องหน้า จูจูกี้รู้สึกลัดดกคลุมอย่างมาก... ใบหน้าซีดๆ แสนธรรมชาติของสาวชนบท อันเป็นแบบฉบับยังคงเหลืองชูบชืดเหมือนได้รับการบำรุงไม่เพียงพอ ตาโตแต่ไร้ชีวิตชีวา ขนคิ้วบาง จมูกทั้งแบนทั้งเล็ก นางกำนัลเล็กๆ ในฝันเหล่านั้นน่าจะสวยกว่านางเป็นร้อยเท่า รัชทายาทอะไรนั้นจะชอบหญิงชาวบ้านเช่นนี้หรือ ความชมชอบต้องพิลึกถึงเพียงใดกัน!

จูจูกี้คิดอย่างไรก็คิดไม่ออก นางเป็นเพียงเด็กกำพร้า หนีภัยแล้ง มาตั้งรกรากยังหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้กับท่านยาย เมื่อครั้งปีก่อนท่านยายเอง ก็จากไปอีกคน ในความทรงจำอันน้อยนิดของนาง อย่าว່ว่าแต่รัชทายาท ในวังหลวงเลย กระทั่งขุนนางชั้นผู้น้อยสักคนนางยังไม่เคยได้เห็น

ภาพที่วางเลื่อนแต่ก็เหมือนจริงแต่ละฉากเหล่านั้นนางจินตนาการ ออกมาได้ทุกรากัน!

เมื่อนึกย้อนถึงเรื่องต่างๆ ในฝันขึ้นมาจูจูกี้อดหน้าแดงไม่ได้ ต่อให้ ตนถึงวัยที่จะคิดเรื่องความรัก แต่การฝันเช่นนี้ก็เหลวไหลนอกกลุ่มนอกทาง เกินไปแล้ว สมองนางไม่ได้มีปัญหา อีกทั้งนางยังเป็นสาวบริสุทธิ์ ไฉนถึงจินตนาการว่าทำเรื่องพรรคั้นั้นกับเจ้าคนวิปริตกระหายเลือดได้เล่า

จูจูกี้เอื้อมมือดึงผ้ากลางเก๋ากลางใหม่บนชั้นข้างผนังมาโยนลงน้ำ

ทำให้เงาสะท้อนของตนแตกออกจากกัน จากนั้นก็คว้าขึ้นมาบิดจนหมด แล้วออกแรงเซ็ดหน้า

เซ็ดจนหนึ่งแทบหลุดไปสามชั้นแล้วก็ยังไม่เห็นสาวงามสักคน! เป็นแค่ความฝันเท่านั้น ไยต้องไปคิดให้มากมาย จูจูเหลืออกตาและหันกลับไปก่อกไฟทำอาหารอย่างยอมรับชะตากรรม

น้ำแกงผักปาสองชาม ใหญ่หนึ่งเล็กหนึ่ง เพิ่งจะทำเสร็จยกขึ้นโต๊ะ ประตู่ห้องครัวก็ถูกคนถีบเปิดจากด้านนอกอย่างโฉบเฉี่ยวหายบคาย เด็กหนุ่มในชุดเขียวครามที่ดูแล้วอายุราวสิบเจ็ดสิบแปดผู้หนึ่งก้าวอาดๆ เข้ามาในอาณาเขตของจูจู เขาหันหลังให้แสงจึงมองเห็นหน้าตาเขาได้ไม่ชัด

เด็กหนุ่มเหลือบมองน้ำแกงผักปาบนโต๊ะปราดหนึ่ง ก่อนขมวดคิ้วถามด้วยท่าทีและน้ำเสียงดูร้าย "กินเจ้านี่นะหรือ! ไก่ฟ้าห้าสีสองตัวที่ข้าหิ้วมาให้เมื่อวานเล่า!"

จูจูถูกผู้มาเยือนทำเอาตกใจจนสะดุ้ง นางถอยหลังไปสองสามก้าวอย่างไม่รู้ตัวก่อนตอบอึ้งๆ "ตะ...ตอนเช้ากินของมันกินไปไม่ได้ ตะ...ตะ...เดี่ยวข้าทำให้ท่านกินตอนเที่ยงได้หรือไม่...โธ้ย!"

ยังพูดไม่ทันจบเด็กหนุ่มชุดเขียวครามก็ยื่นกรงเล็บมาดึงหูนางหมับพร้อมยื่นหน้ามาตกรหน้านางแล้วด่าว่า "ในสมองหมูของเจ้าใส่อะไรเอาไว้ ข้าเคยบอกเจ้าไปแล้วว่าข้านี้จะออกเดินทางไปกราบอาจารย์ที่เขาเชิงจ้อแล้วก็จะอยู่บนเขาตลอด ตอนเที่ยงยังจะมากินไก่ฟ้าห้าสีอะไรได้อีก"

เมื่ออยู่ใกล้ก็มองเห็นได้ชัดเจนว่าเด็กหนุ่มหน้าตาดีเป็นที่สุด เรียวคิ้วดุจดาบ ดวงตาดุจดวงดาว ในเครื่องหน้าที่หล่อเหลาประณีตบรรจงแฝงไว้

ด้วยความเย็นชาและเสน่ห์ดึงดูด แม้จะหน้าตาถมึงทึงด้วยความโมโห ก็ยังคงน่ามองอย่างยิ่ง

จุจุพรรณนาไม่เป็น เพียงแต่คิดถึงคำพูดหนึ่งที่ดูขัดแย้งกัน ขึ้นได้...'แม้นเย็นชาไร้น้ำใจก็ยังชวนให้หวั่นไหว'

ไฉนนางจึงคิดถึงคำพูดที่สุภาพสละสลวยเพียงนี้ขึ้นมาได้แล้ว เหมือนว่านางจะไม่เคยเข้าสำนักศึกษาและก็ไม่เคยได้ร่ำเรียนเขียนอ่านอะไรเลยนี่นา...พลันอาการใจลอยที่นางเป็นจนเคยชินก็ถูกแทนที่ด้วยความเจ็บที่หูอย่างรวดเร็ว

เด็กหนุ่มเล็กคิ้วขมวดขึ้น มองประเมินนางอย่างดูร้ายดูแคลน แวดตานั้นแสดงออกอย่างชัดเจนว่าถ้าไม่ให้คำชี้แจงที่น่าพอใจแก่เขา เขาจะบิตหูนางให้หลุด!

จุจุเจ็บจนน้ำตาพรัน กล่าวอย่างนอบน้อมสงบเสงี่ยม "ชะ...เช่นนั้น ข้าจะไปทำมาให้ท่านกินตอนนี้นี่เลย..."

หากแถมข้างๆ คุ้ คุ้ มีแต่จะถูกใช้กำลังกำราบ ยอมรับความผิดอย่างซื่อตรงแล้วแก้ไขเสียเดี๋ยวนี้ยังพอจะมีทางรอด

เด็กหนุ่มชุดเขียวครามแค้นเสียงหนักออกมาเสียงหนึ่ง เขาปล่อยหูนางออกแล้วว่า "รอเจ้าทำเสร็จฟ้าคงมีดคำกันพอดี แล้วจะออกเดินทางไปทันได้อย่างไร สัมภาระเก็บเรียบร้อยแล้วใช่หรือไม่ รีบกินให้เสร็จแล้วตามข้าไป!"

"หา? สัมภาระ?" จุจุงง นางจำได้ว่าเมื่อสองวันก่อนเด็กหนุ่มเคยบอกกับนางเรื่องที่จะขึ้นเขาเชิงจื่อไปกราบอาจารย์เพื่อฝึกวิชา หากแต่เขาอยู่บ้านข้างๆ ไม่ได้อยู่บ้านเดียวกัน แล้วนางจะไปเก็บสัมภาระให้เขา

ได้อย่างไร ไม่สิ! เขาว่าให้ตามเขาไป!

หูที่เพิ่งจะรอดพ้นภัยกลับมาตกอยู่ในเงื้อมมือมารอีกครั้ง เด็กหนุ่ม บิดม้นอย่างแรงพลางพูดด้วยโทสะ "เจ้าหมูโง่! แน่نونว่าเจ้าต้องไป เขาเชิงจื้อด้วยกันกับข้า เรื่องนี้ต้องให้ข้าสั่งให้ข้าเตือนด้วยหรือ!"

จู่ทางหนึ่งพยายามช่วยชีวิตหูของตนอย่างเต็มที่ อีกทางก็พูดเสียงค่อย "ข้าไม่ได้อยากบรรลุมรรคผลเป็นเซียนอมตะเสียหน่อย จะไป เขาเชิงจื้อทำไมกัน"

เด็กหนุ่มตะลึงไปก่อนพูดด้วยความโมโห "โอกาสที่ผู้เฒ่าให้ตาย ยังไม่ได้มา ข้าอุตส่าห์ยอมพาเจ้าไปด้วย เจ้ายังจะเล่นตัวอีก!?"

"ข้าไม่อยากบำเพ็ญเซียน อยู่ที่นี่ก็ดีอยู่แล้ว" จู่ตื่นหลุดจาก กรงเล็บมารมาได้อย่างยากลำบาก นางป๋องหูไว้พลางวิ่งหนีอย่างรวดเร็ว ชนิดแทบจะบิน

"เจ้าอยู่ที่นี่ไม่มีญาติไม่มีสหาย หิวตายก็ไม่มีใครสนใจ ตามข้าไป กราบอาจารย์ที่เขาเชิงจื้อ ขอเพียงสามารถเข้าเป็นศิษย์ชั้นนอกได้ ก็ไม่ต้องกังวลเรื่องกินอยู่ไปชั่วชีวิต มีสำนักเชิงจื้อให้ที่กินที่อยู่ไปจวบจน วันที่เจ้าตายไม่ดีหรือไร" เขากระบังเพลิงโทสะพลางแค้นเสียงกล่าว ในก้นบึ้ง ดวงตาของเด็กหนุ่มซูดเขียวความวาบประกายเจ้าเล่ห์

เขาอยู่กับจู่มาเกือบหนึ่งปี จับความคิดของนางได้พอสมควรแล้ว จึงยอมรู้ว่าสิ่งใดมีพลังดึงดูดนางมากที่สุด หนทางไปเขาเชิงจื้อ ไกลแสนไกล ให้เร็วอย่างไรก็ต้องใช้เวลาสองสามวัน หากเกลี้ยกล่อม ให้นางสมัครใจตามไปด้วยไม่ได้ก็เป็นเรื่องยุ่งยากแล้ว

จู่ได้ฟังก็หัวน้ไหลตามคาด แต่ยังคงลั้งเลอยู่บ้าง "มีเรื่องดีเช่นนั้น

เซียว? เป็นศิษย์ของพวกเขาอยากหรือไม่ ต้องทำอะไรบ้าง"

เด็กหนุ่มแค้นเสียงตอบ "ไม่ยาก ขอเพียงเจ้าผ่านการทดสอบ วัดพลังธาตุของพวกเขาก็เป็นได้แล้ว เวลาปกติก็กวาดลานปลูกสมุนไพรสบายอย่างยิ่ง หากมิใช่เคยรับปากท่านยายของเจ้าว่าจะดูแลเจ้า ข้าก็ไม่อยากจะทำยุ่งยากเช่นนี้หรอก! ไม่หัดตักน้ำส่งดูเงาตนเองเสียบ้าง กระทั่งตาเด้าที่เปล่าเปลี่ยวเดียวดายที่สุดในหมู่บ้านก็ยังไม่ยอมมาแต่งเจ้า วันหน้าใครจะเลี้ยงดูเจ้า!"

พูดก็พูดไปสิ ไม่เห็นต้องเหยียดหยามกันขนาดนี้เลย!

นางก็ส่งดูสารรูปตนเองในอ่างน้ำอยู่ทุกเช้าวันละ! ท่านยายบอกว่านางเป็นหญิงที่งามที่สุดในหล้า ต่อให้ตอนนี้ไม่ใช่ แต่อิสตรีโตขึ้นก็เปลี่ยนเป็นคนละคน ต้องมีสักวันที่นางจะงดงามขึ้นแน่นอน! จูจุนั้นย้ำอยู่ในใจ แต่นางก็ไม่ได้ใจจนพูดมันออกมา มิเช่นนั้นเจ้าคนโหดตรงหน้าผู้นี้ ต้องหัวเราะเยาะเย้ยนางอย่างไร้หน้าเป็นแน่

เมื่อพิจารณาดูเด็กหนุ่มอย่างละเอียดแล้ว แม้เขาจะรังแกและเรียกใช้นางจนเคยชิน แต่ก็ไม่เคยหลอกลวงนางเลย หรือสมควรกล่าวว่าไม่เห็นค่าที่จะหลอกลวงนางมากกว่า ด้วยสารรูปเช่นนี้ของนาง แม้แต่พ่อค้ามนุษย์เห็นนางก็ยังเดินอ้อมผ่านแต่ไกล ในตัวรีก็มีเศษเงินอยู่ไม่เท่าไร ไร้ทั้งทรัพย์ไร้ทั้งโฉมเช่นนี้ก็ไม่คุ้มค่าให้คนลงมือ

ท่านยายจากไปแล้ว พอเจ้าคนโหดจากไปอีกคน พวกอันธพาลในหมู่บ้านจะต้องถือโอกาสมารังแกนางอย่างแน่นอน นางตัวคนเดียวโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่ง เป็นไปได้มากว่าจำเป็นต้องอ้างว้างในบั้นปลายชีวิตจริง ๆ

เด็กหนุ่มเห็นนางเริ่มเปลี่ยนใจก็ไม่โน้มน้าวอีก เขานั่งลงก่อน

ยกขามใหญ่ที่อยู่ตรงหน้าขึ้นมาชดกินด้วยท่าทางวางโต จูจูรูปโฉมไม่น่ามอง แต่ฝีมือปรุงอาหารกลับยอดเยี่ยมยิ่ง

ในที่สุดจูจูก็กก็ล่ายวายอมรับชะตากรรมแล้ว นางเคลื่อนร่างกลับไปโต๊ะที่ละก้าวๆ ก่อนจัดการกินอาหารในชามของตนอย่างไม่รับรู้รส จากนั้นก็ลุกขึ้นเก็บขามเก็บตะเกียบแล้วกลับห้องไปเก็บสัมภาระอย่างว่องว้าย

เด็กหนุ่มมองดูเงาหลังที่ยุ่งง่วนของนาง ในใจก็รู้สึกยินดีขึ้นมา ท่านแม่เคยบอกว่าอาหารที่สำนักเชิงจื่อแย่งยิ่งนัก เรื่องอย่างซั๊กผ้าปิดกวางดเช็ดถูตามปกติเหล่าศิษย์ต้องลงมือทำกันเอง หลอกพาหมู่งตัวน้อยผู้นี้ขึ้นมาไปด้วยก็ไม่ต้องกลัวกับเรื่องจุกจิกเหล่านี้แล้ว แถมยังนับว่าได้ทำตามคำสั่งญาติที่ให้ไว้กับท่านยายของจูจู ยิ่งเกาทัณฑ์ครั้งเดียวได้นกสองตัวโดยแท้

ครั้นนึกถึงท่านแม่ อารมณ์ลึงโลดของเด็กหนุ่มก็ลดลงทันที เขาก้มหน้าเหม้มปากไม่พูดไม่จา

จูจุมิไซไม่รู้ว่านางตามเด็กหนุ่มขึ้นมาไปกราบอาจารย์แล้วต้องถูกเขาเรียกใช้เป็นที่าสต่อไป ทว่าอย่างไรก็ดีดีกว่าอยู่ในหมู่บ้านคนเดียวพอแก่ตัวไม่มีคนดูแล ต้องหิวตายตามลำพัง

อีกทั้งนับแต่เขากลายมาเป็นเพื่อนบ้านของนาง จำนวนครั้งที่นางฝันร้ายก็เหมือนจะลดลงอย่างเห็นได้ชัด เมื่อก่อนนางถูกฝันร้ายทำให้สะดุ้งตื่นแทบจะทุกสองสามวัน แต่หลังจากเขามา บางที่เป็นหนึ่งเดือนก็ยังไม่ฝันร้ายสักครั้ง...ฝันร้ายเองก็คงจะกลัวคนโฉดเช่นกัน

เฮ้อ! นางทำเวรทำกรรมอะไรมา! ในฝันถูกคนวิปริตรังแก ตื่นมา ยังต้องถูกคนโฉดเรียกใช้อีก!

อันที่จริงจู่จู่ไม่มีสัมภาระอะไรให้เก็บนัก ของที่ต้องเอาไปมีแค่ เสบียงกรัง น้ำสะอาด และเสื้อผ้าสำหรับผลัดเปลี่ยนไม่ก็ชุด หลังเก็บกวาดห้องหับจนสะอาดอย่างง่าย ๆ นำของจิปาตะใส่ลงหีบ ผากเพื่อนบ้านให้ช่วยดูบ้านสักหน่อยก็เป็นอันเสร็จ มีแต่สิ่งของไม่มีราคาค่างวด ต่อให้ตัวนางไม่อยู่บ้านก็ไม่มีใครคนไหนให้เกียรติมาเยือน

ก่อนเดินทาง จู่จู่ไปเคารพสุสานของท่านยายที่เขาด้านหลังหมู่บ้าน จากนั้นก็สะพายเข่งไม้ไผ่ใส่เสื้อผ้าและอาหาร ลูบกำไลทองแดงวงเล็กบนข้อมือที่ท่านยายทิ้งไว้ให้นางเบาๆ หันกลับไปมองหมู่บ้านเล็กๆ ที่นางอาศัยมาสองปีแหวหนึ่งก่อนหมุนตัวเดินตามเด็กหนุ่มชุดเขียวครามไป

เด็กหนุ่มชุดเขียวครามเดินตัวปลิวโดยไม่ได้ถือสัมภาระใดๆ เขาพาจู่จู่มาขึ้นเกวียนเทียมวัวที่เขาจ้างมา จากนั้นตนเองก็หาตำแหน่งสบายหลับตานั่งสมาธิ

จู่จู่มองดูต้นไม้ใบหญ้าที่คุ้นเคยด้านข้างเกวียนส่ายไหวถอยห่างออกไป แต่กลับไม่ได้รู้สึกอาลัยอาวรณ์เสียเท่าไร นางพลันนึกปัญหาสำคัญข้อหนึ่งขึ้นได้...เมื่อครูเด็กหนุ่มบอกว่าหากจะไปอาศัยอยู่กินที่เขาเชิงจื่อ ก็ต้องผ่านการทดสอบวัดพลังธาตุเสียก่อน!

จู่จู่ถูกหลอกพาตัวมาแล้วถึงค่อยคิดได้ว่านางไม่รู้โดยสิ้นเชิงว่าพลังธาตุคืออะไร และยังไม่ว่าจะผ่านการทดสอบอย่างไร ถ้าเกิดนางผ่านไม่ได้จะทำอย่างไรเล่า!

แต่เห็นได้ชัดว่าเด็กหนุ่มตรงหน้าไม่ยอมให้ความสนใจนาง และนางก็ไม่กล้ารบกวนเขา จึงได้แต่แอบจ้องเขาไม่วางตา

จ้องอยู่ครึ่งค่อนวันจนจู่จู่ใกล้จะตาเขแล้ว เด็กหนุ่มพลันลืมตาขึ้น

ภาพลักษณ์ท่านมูฟี่ 1

พูดอย่างหยิ่งยโส "แอบมองมาทั้งเช้า มองพอแล้วหรือยัง จะมองก็มองตรงๆ เลย ข้าเข้าใจ คนเราย่อมชอบมองสิ่งสวยงามกันทั้งนั้น ข้าให้เจ้ามองนานสักหน่อยก็ไม่ลืกรอ"

หลงตนเอง! จูจูลอบตาในใจ ทว่าบนหน้ากลับยิ้มปะเหลาะ "ชะ...ข้าอยากถามท่านเรื่องหนึ่ง"

"หืม?"

"พลั้งธาคืออะไร"

"บอกว่าเจ้าเป็นหมูเจ้าก็ไม่ยอมรับ ปานนี้เพิ่งรู้จักมาถาม มัวแต่ไปทำอะไรอยู่" เด็กหนุ่มไม่ปล่อยโอกาสที่จะได้เยาะหยันนาง

จูจูล้ำไกรธแต่กลับไม่กล้าพูด เกวียนจากหมู่บ้านมาเป็นระยะทางครึ่งวันแล้ว เกิดเด็กหนุ่มไล่ นางลงจากเกวียนขึ้นมา นางที่จำทางกลับไม่ได้ อยู่กลางป่าเขารกร้างหากโชคร้ายไปเจอะสัตว์ป่าเข้า พวกมันคงไม่ละเว้นไม่กินนางเพราะนางไร้ทรัพย์ไร้โฉมแน่นอน

"วางใจเถอะ! มีข้าอยู่ เจ้าต้องอยู่ที่เขาเชิงจื่อได้แน่" เด็กหนุ่มบิตขี้เกียจ รื้อหาเสปียงกรังจากในเชิงไม้ไผ่ของนางออกมากินคำใหญ่ ไม่มีที่ท่าจะพูดอะไรต่อแม้แต่น้อย

จูจูหาวิธีไม่ว่าเพื่อจะให้เด็กหนุ่มรับปากดูแลจูจู ท่านยายของนางต้องเสียลูกกลอนสร้างฐานไปถึงสามเม็ด

แต่เด็กหนุ่มกลับรู้ดีที่ว่าเจ้าลูกกลอนสร้างฐานนี้เป็นลูกกลอนวิเศษหายากที่บรรดาดำนักบำเพ็ญเซียนมีให้ศิษย์ผู้เป็นเลิศในจำนวนจำกัด ท่านยายของจูจูมีของเช่นนี้ได้ก็แสดงชัดว่าเป็นผู้บำเพ็ญเซียน อีกทั้งยอมมีตบะไม่อ่อนด้อย

ตั้งแต่เล็กเด็กหนุมงก็ให้เห็นความยึดถือลาภยศผลประโยชน์ของเหล่าผู้บำเพ็ญเขียนมามาก ดูจากท่าทีของท่านยายของจุกก็มองออกได้ว่าในความรักใคร่ปรอดปรานที่นางมีต่อจุกนั้นแฝงด้วยความระมัดระวังอันผิดประหลาดที่ถึงขนาดเป็นความนอบน้อมเลยก็ว่าได้ ถ้าจุกเป็นเพียงเด็กสาวธรรมดาอย่า่อมไม่มีทางจะได้รับความสำคัญเป็นพิเศษจากผู้บำเพ็ญเขียน แม้ว่าทั้งสองจะเป็นยายหลานที่ใกล้ชิดกันที่สุดก็ตาม

ดังนั้นเด็กหนุมงจึงสงสัยมาตลอดว่าตัวจุกจะมีความลับซุกซ่อนอยู่เป็นไปได้อีกมากว่าจะเป็นเหมือนตนเอง คือเป็นอัจฉริยะผู้มีพรสวรรค์ในการฝึกฝนบำเพ็ญตนอย่างยิ่งยวด

ต่อให้เขาทายผิด ด้วยสติปัญญาของตน เมื่อไปถึงสำนักเชิงจื่อแล้วอย่า่อมได้รับความสำคัญอย่างมากแน่นอน แค่ว่าแม่ นางน้อยผู้หนึ่งไปอยู่ด้วยคิดว่าคนในสำนักคงไม่น่าจะคัดค้านอะไร

ด้านจุก นางถูกเขาคดขี่ข่มเหงจนชินแล้ว ทั้งตอนนี้ก็ขึ้น 'เกวียนคนโหด' มาเรียบร้อย นอกจากเชื้อฟิงเขาก็กไม่มีทางออกอื่นอีก นางจึงความหาเสียบึงกรังออกมากัดกินอย่างแรง

ครั้นจินตนาการว่าสิ่งที่เคี้ยวอยู่ในปากคือเนื้อของเด็กหนุมงในสมองของจุกก็พลันมีภาพชายหญิงที่ต้องโทษแลเนื้อในความฝันปรากฏวาบขึ้นมา นางอดไม่ได้รับปิดปากสุดหยาใจลึกลหลายคำรบเพื่อข่มอาการคลื่นไส้กลับลงไป

จุกๆ ฤๅใส่หน้าฤๅหนึ่งปรากฏขึ้นเบื้องหน้านาง เด็กหนุมงพูดขึ้นด้วยสีหน้ารำคาญ "แต่กินแผ่นแป้งยังติดคอ ไม่เคยเห็นใครโง่งเช่นเจ้าเลย!"

ท่านสิโง! จูจูรับถุงน้ำมาดื่มอย่างเงียบๆ เริ่มผ่นคลายลงโดยไม่รู้ตัว ความหวาดกลัวและอาการคลื่นเหียนในใจสลายไปในพริบตาเนื่องจาก ถูกเด็กหนุ่มขัดจังหวะ

ตกเย็นพวกนางก็มาพักค้างคืนยังเมืองเล็กๆ เมืองหนึ่ง ออกจากเมืองนี้ไปเขาซึ่งจ้อจำต้องเดินทางบนเขา ไม่อาจนั่งเกวียนต่อไปได้ เด็กหนุ่มพาจูจูเดินเข้ามาในโรงเตี๊ยมแห่งเดียวของเมือง "ไม่รู้ลี้วง เหยี่ยวทองแดงสองพวงใหญ่ออกมาจากที่ใดก่อนเอ่ยกับหลงจู "ขอห้องที่ดีที่สุดห้องหนึ่ง"

หลงจูมองเด็กหนุ่มผู้หล่อเหลางามสง่าตรงหน้า ก่อนเหลือบมองจูจู ผู้มีกลิ่นอายบ้านนอกไปทั่วทั้งตัวที่ยืนอยู่ข้างเขา จากนั้นก็กวักมือเรียกเสี่ยวเอ้อร์ให้พาพวกเขาขึ้นไปทีห้องโดยไม่มีข้อทักท้วงใดๆ

หลังเสี่ยวเอ้อร์ออกจากห้องไปแล้วจูจูก็เอ่ยแนะนำขึ้นอย่างอดไม่ได้ ในที่สุด "ชายหญิงแตกต่าง พวกเราแยกห้องกันจะดีกว่ากระมัง" นางไม่ได้เป็นญาติสนิทกับเด็กหนุ่ม จะค้างคืนในห้องเดียวกันได้อย่างไร!

เด็กหนุ่มปรายตามองนางปราดหนึ่งอย่างเหยียดหยามก่อนว่า "ตัวกระจ้อยอย่างเจ้าจะมีปัญญาทำมิดีมิร้ายกับข้าด้วยหรือ"

ใครจะทำมิดีมิร้ายกับท่านกัน! ข้ากลัวท่านจะทำมิดีมิร้ายกับข้าต่างหาก!

จูจูเกือบจะโมโหจนซ้าใน แต่จากนั้นก็ค้นพบอย่างน่าเศร้ายิ่งว่า ด้วยสสารรูปของนาง กระทั่งตัวนางเองยังไม่เชื่อเลยว่าเด็กหนุ่มจะคิดมิดีมิร้ายกับนางได้ มิน่าเล่า เมื่อครู่หลงจูผู้ นั้นเห็นนางกับเขาจะพักด้วยกัน จึงไม่มีท่าทางติดใจอะไรสักนิด

เพียงไม่นานนเสียวเออร์ก็ยกม้านั่งและไม่กระดานเข้ามาวางพาด เป็นเตียงเล็กอยู่ที่มุมหนึ่งของห้องโดยไม่ต้องให้ร้องขอ จูจูนึกลุ่มใจ ไม่หยุดอยู่อีกด้าน นางอยู่คนเดียวจนชินแล้ว ไม่คุ้นเคยกับการร่วมห้อง กับคนแปลกหน้า หากแต่ในตัวนางมีเพียงเศษเงินไม่กี่เหรียญ ถ้าไม่อยู่กับ เด็กหนุ่มก็ต้องไปเร่ร้อนตามถนนแล้ว

แขนยาวของเด็กหนุ่มยื่นมาหิวเซ่งไม่ไผ่นหลังนางไปวางข้างเตียงเล็ก ก่อนแค้นเสียงพูดว่า "เจ้าคิดว่าข้าอยากอยู่กับเจ้ามากนักรหรือ ข้าก็แค่ กลัวเจ้าอยู่คนเดียวแล้วกลางดึกฝันร้ายหวีดร้องให้ผู้อื่นตื่นตระหนก จนนำความยุ่งยากมาให้ข้า หากรู้จักสำนึกบุญคุณก็ลงไปทำอาหารมาให้ ข้ากินซะ"

จูจูนั่งไปเล็กน้อย คิดไม่ถึงว่าเด็กหนุ่มจะจำเรื่องที่นางชอบฝันร้ายได้ นางก้มหน้าลงคิด ในที่สุดก็รับเหรียญทองแดงที่เขายื่นมาให้อย่างว่าง่าย ก่อนออกไปเยี่ยมครัวของโรงเตี๊ยมเพื่อทำอาหารเย็น

เด็กหนุ่มไม่เพียงแค่ว่าปากร้ายแต่ยังเลือกกินอีกด้วย เมื่อหนึ่งปีก่อนหน้านี้ได้กินอาหารฝีมือจูจูนแล้วรู้สึกถูกปาก นับแต่นั้นเขาก็เกาะติดนาง หนึ่งวันสามมือล้วนมาฝากท้องที่บ้านนางโดยไม่ได้รับเชิญ หากล่าสัตว์ได้ ก็มาโยนให้นางจัดการเป็นเรื่องปกติ

จูจูนึกบังคับกดขี่เป็นเวลานานจนเลิกต่อต้านไปแล้ว นาง คอยปลอบใจตนเองเป็นประจำว่าถูกคนเรียกใช้นิดหน่อยแต่สามารถ มีเนื้อกินทุกวัน ข้ายังสามารถนำขนสัตว์หรือแผ่นหนังไปแลกของจำเป็น ในชีวิตประจำวันมาได้อีก นี่ไม่ใช่เรื่องที่ดียิ่งหรือหรือ

แน่นอนถ้าเด็กหนุ่มจะไม่เอาแต่ตัวนางโง่กับดึงหูนางก็จะ

ภาพลึงสะท้อนรูปที่ 1

ยิ่งดีกว่นี่มาก

ทั้งสองไม่ได้พูดอะไรกันทั้งคืน ตอนเช้าตื่นมาเด็กหนุ่มก็พาจู่จุก ออกเดินทางขึ้นเขา จู่จุกขึ้นเขาไปเก็บสมุนไพรเป็นประจำ ทางบนเขา โดยทั่วไปจึงไม่ได้ลำบากสำหรับนาง คนทั้งสองดูทิศทางแน่ชัดแล้วก็ เดินทะลุผ่านไปตลอดทาง พอหิวก็เด็ดผลไม้ป่ามาประทังท้อง

จู่จุกคิดว่าเกิดมาก็เข้าใจคุณลักษณะเฉพาะของต้นไม้ใบหญ้า เป็นอย่างดี นางมักจะสามารถหาผลไม้ที่ปลอดภัยและรสชาติดีที่สุด ออกมาได้อย่างง่ายดาย เด็กหนุ่มค้นพบ 'จุดเด่น' ประการนี้ของนาง นานแล้ว ดังนั้นจึงมอบหน้าที่หาอาหารให้แก่นางอย่างปราศจากความเกรงใจ

เดินๆ หยุดๆ จนฟ้าเริ่มมืด เด็กหนุ่มจึงเลือกที่ลาดเนินเขาริมลำธาร ค้างแรม จู่จุกกำลังพะวักพะวนเรื่องที่ไม่มีเตียงไม่มีผ้าหม่มอยู่ก็เห็นเด็กหนุ่ม ตีตนิ้ว บนพื้นพลันมีกระโจมหลังหนึ่งเพิ่มมา ทำเอานางอดมองตาค้าง ไม่ได้

เด็กหนุ่มเขกศีรษะนางที่หนึ่งก่อนพูดยิ้มๆ "หมูโง่ แหวนเก็บของ เจ้าไม่เคยเห็นหรือไร กำไลบนข้อมือเจ้ายังใส่ของได้มากกว่าแหวนของข้า เสียอีก"

"แหวนเก็บของ? กำไล?" จู่จุกมองกำไลทองแดงที่ดูธรรมดาอย่างยิ่ง ที่ท่านยายทิ้งไว้ให้บนข้อมือของตนอย่างไม่อยากจะเชื่อ

"เจ้าคงไม่ได้ไม่รู้อะไรเลยหรอกนะ ท่านยายเจ้าไม่เคยบอกเจ้าเลยหรือ" เด็กหนุ่มพูดอย่างหมดแรง

จู่จุกส่ายหน้า สีหน้างุนงง

เด็กหนุ่มมองออกนานแล้วว่ากำไลทองแดงของจู่จู่ไม่ใช่เครื่องประดับธรรมดา แม้ว่าบนนั้นจะไม่มีกลิ่นอายพลังใดๆ แต่ลวดลายที่เหมือนเมฆเคลื่อนน้ำวนบนผิวกำไลนั้นกลับราวออกมาจากพิมพ์เดียวกับแหวนเก็บของของเธอ

ลึกกันว่าเป็นเอกลักษณ์ของผลงานของปรมาจารย์ผู้เลื่องชื่อด้านการหลอมของวิเศษที่เร้นกายอยู่ในแคว้นตันท่านหนึ่ง ลวดลายเหล่านี้ันที่จริงเป็นชายาคมล่องหน สามารถเก็บงำกลิ่นอายพิเศษจำเพาะของวัตถุธรรมของวิเศษได้มิดชิด ทำให้มันดูไปแล้วเหมือนเป็นแค่เครื่องประดับธรรมดา

อีกทั้งจุดที่สำคัญที่สุดคือวัตถุธรรมของวิเศษเช่นนี้พอยอมรับเจ้าของแล้วก็จะมีเพียงเจ้าของของมันที่สามารถใช้พลังเปิดมันออกได้ ผู้อื่นไม่มีทางแอบดูสิ่งที่อยู่ข้างใน เมื่อเจ้าของสิ้นลม สิ่งที่อยู่ข้างในก็ไม่สามารถเอาออกมาได้อีก นอกเสียจากจะมีคนอีกผู้หนึ่งที่สามารถทำให้วัตถุธรรมของวิเศษนี้ยอมรับได้ปรากฏตัวขึ้นมา

เด็กหนุ่มนึกสงสัยอยู่หลายครั้งว่าท่านยายของจู่จู่จะนำสิ่งของที่จะตกทอดให้แก่จู่จู่ใส่ไว้ในกำไลนี้ เขาหาได้โลกาในของของจู่จู่ แต่กระนั้นก็ยังอยากรู้ว่าพวกมันเป็นของสิ่งใดอย่างเสียไม่ได้

คิดไม่ถึงว่าจู่จู่กลับไม่รู้จะไรสักอย่าง แล้วบนตัวของจู่จู่ก็ยังไม่มิกลิ่นอายของผู้บำเพ็ญเซียนแม้เพียงกระพิกอีกด้วย จะให้นางใช้พลังเปิดกำไลเก็บของวงนี้นางจึงทำไม่ได้โดยสิ้นเชิง

"หมุโง้!" เด็กหนุ่มคร้านจะต่อความยาวสาวความยืดกับนาง หยิบพวกหม้อ กระบวย และเครื่องนอนออกมาจากในแหวนอีกครั้งก่อนสั่งว่า

"ข้าจะไปจับไก่จับกระต่ายมาสักหน้อย เจ้าก็จัดการกับของแล้วว่กอไฟ
อย่าไปไหนไกลละ มิเช่นนั้นถูกหมาป่าคาบไปข้าก็ชี้เกียจจะไปช่วยเจ้า"
พูดจบก็หมุนตัวเดินเข้าไปในป่า

จู่จู่ค้นพบว่าตนเองน่าจะได้เห็น 'สิ่งมหัศจรรย์' อย่างแหวนเก็บของ
เป็นครั้งแรก แต่ไม่มีความรู้สึกตื่นตะลึงใดๆ กลับกลายเป็นนึกขึ้นได้ว่า
ตนเองแบกข่งไม้ไผ่มาตลอดทางอย่างเสียแรงเปล่า ช่างน่าแค้นใจนัก

เจ้าคนโง่คมีของที่สะตวกลสบายเพียงนี้ ทำไมไม่เอาข่งของนาง
เก็บเข้าไป เจ้าคนใจแคบ!

แม้ในใจจะขุ่นเคือง จู่จู่ก็ยังคงเก็บกิ่งไม้แห้งมาก่อไฟอย่างเชื่องพัง
ค้นเอาหม้อใบหนึ่งจากในกองของที่เด็กหนุ่มทิ้งไว้ออกมา ตักน้ำในลำธาร
เล็กแล้ววางต้มบนกองไฟ จากนั้นก็หันกลับไปจัดการกับกระโจมและ
เครื่องนอน

หลังจากง่วนอยู่พักหนึ่ง เพิ่งจะนั่งลงพักก็พลันได้ยินเสียงคนดังมาจาก
ด้านล่างเนินเขา เพียงไม่นานก็มีคนเก่าคนเดินขึ้นมา

คนเหล่านี้มีหกคนแต่งกายในชุดคนรับใช้ พวกเขาแบกสัมภาระ
ห่อเล็กห่อใหญ่ไว้บนหลัง บนตัวพกอาวุธจำพวกดาบกระบี่ ผู้เป็นหัวหน้า
เป็นชายวัยกลางคนรูปร่างบึกบึนกำยำในชุดแพรตัวยาวสีเทาเขียว
หนึ่งหญิงหนึ่งชายที่ด้านข้างเขาอายุไล่เลี่ยกับจู่จู่ คือราวสิบห้าสิบหกปี
บุรุษหล่อเหลาสตรีจิ้มลิ้มพริ้มเพรา สีหน้าเจือความเย่อหยิ่งอยู่สักหน้อย
แค่เห็นก็รู้ว่าเป็นคนคุณหนูคุณชายจากตระกูลใหญ่

หน้าตาของพวกเขาสามคนละม้ายคล้ายกันอยู่บ้าง ถึงจะไม่ใช่
บิดากับบุตรธิดา แต่ก็น่าจะเป็นญาติสนิทแน่นอน

คนทั้งคณะที่ปรากฏตัวขึ้นกะทันหันนี่เองก็เห็นว่าจุดนี้เหมาะแก่การ
ค้างแรม จากไกลๆ ก็มองเห็นแล้วว่าทางนี้มีแสงไฟ ครั้นเดินมาถึง
กลับเห็นเพียงแม่นางน้อยท่าทางบ้านนอกนั่งอยู่ข้างกองไฟเพียงคนเดียว

ชายวัยกลางคนที่เป็นผู้นำลอบชมวดคิ้วเล็กน้อยทว่าก็ไม่ได้สนใจ
อะไรนัก เขาโบกมือให้บ่าวอารักขาที่ด้านหลัง ให้พวกเขาลงมือตั้งกระทะโจม
ตระเตรียมอาหารเย็น

จู่ๆ จูจุกก็เห็นคนมากมายเพียงนี้ แต่ละคนล้วนไม่ใช่ผู้ที่ตนมีเรื่องได้
ด้วยเหตุนี้นางจึงนั่งเสียบ ทุกอย่างรอดเด็กหนุ่มกลับมาค่อยว่ากัน!

นางไม่มีเรื่องกับใคร ไม่ได้หมายความว่าผู้อื่นจะไม่มีเรื่องกับนาง
น้ำบนกองไฟตรงหน้าเดือดในเวลาเพียงไม่นาน จูจุนำผักป่าเห็ดป่า
ที่เก็บมาตลอดทางเทใส่ลงไป ตั้งใจว่าจะต้มเป็นน้ำแกง ขอเพียงปรนนิบัติ
ปากท้องของเด็กหนุ่มได้ดี พอเขาอารมณ์ดี ท่าทีที่มีต่อนางก็จะดีขึ้น
ตามไปด้วย

กลิ่นหอมยั่วใจคนลอยฟุ้งไปทั่ว ทำเอาคนที่กำลังผูกกระทะโจม
ทำอาหารอยู่อีกด้านของเนินเขาอดลอบกลิ่นน้ำลายไม่ได้ แม้แต่ชาย
วัยกลางคนที่เป็นผู้นำก็ไม่ยกเว้น เขาคิดว่าตนเองประสบการณ์มากล้น
ความรู้กว้างขวางแล้ว แต่ก็ไม่เคยได้กลิ่นหอมที่ชวนให้น้ำลายสอเพียงนี้
มาก่อน

เขาคิดเล็กน้อยก่อนลุกขึ้นเดินมาถึงเบื้องหน้าจูจุก "เด็กน้อย ข้าให้เจ้า
หนึ่งตำลึงเงิน เจ้าขายน้ำแกงหม้อนี้ให้ข้าแล้วกัน" ถ้อยคำเรียกไม่ได้ว่า
ไร้มารยาท หนึ่งตำลึงเงินซื้อน้ำแกงเห็ดป่าผักป่าถือว่าเป็นราคาสูงลิบจริงๆ
หากแต่แววออกคำสั่งอย่างคนที่สูงส่งกว่าในน้ำเสียงกลับชัดเจนยิ่งยวด

คุณหนูคุณชายที่เขาพามา ก็เดินตามมาด้วยความว่างไม่มีอะไรทำ
เช่นกัน

จู่จู่ปาก แต่ยังไม่ทันตอบก็พลันได้ยินเสียงปฏิเสธรอย่างเด็ดขาด
ของเด็กหนุ่มดังมาจากที่ไม่ไกลนัก "ไม่ขาย!"

ชายวัยกลางคนหน้าค้ำล่าง คุณชายน้อยที่ด้านข้างเขาตะโกนลั่น
ขึ้นมาแล้ว "บังอาจ! เจ้าเป็นใคร! ท่านพ่อข้าสนใจในอาหารหยาบๆ ของเจ้า
ก็เป็นการให้เกียรติพวกเจ้าแล้ว เจ้ารู้หรือไม่ว่าพวกข้าเป็นใคร!"

เด็กหนุ่มไม่แยแสพวกเขา ค่อยๆ เดินมาหยุดหน้ากองไฟ ยื่น
กระต่ายป่าสองตัวที่เพิ่งล่ามาได้จากในป่าให้จู่จู่ก่อนว่า "ไปจัดการ
ทำความสะอาดแล้วมาอย่างกิน"

จู่จู่กวาดตามองเหล่าคนที่ข้างกองไฟแวบหนึ่ง ก่อนหิวกระต่าย
วิ่งไปริมลำธารเล็กอย่างเชื่อฟัง อันที่จริงนางรู้สึกว่ายายน้ำแกงหม้อนั้น
ไปก็ไม่ใช่ไร นางยังไม่เคยเห็นหน้าตาของเงินหนึ่งตำลึงเงินเลยว่าเป็น
อย่างไร!

หากแต่เจ้าคนโง่บอกว่ายายน้ำแกงหม้อนั้นนางก็ทำอะไรไม่ได้ สู้นาง
หลบออกมาก่อนจะตีกว่า ถ้าพวกเขาสู้กันขึ้นมาจะได้ไม่มีลูกหลงมาถึง
นางที่เป็นผู้บริสุทธิ์ ส่วนเด็กหนุ่มจะเสียเปรียบหรือไม่นางกลับไม่ห่วง
แม้แต่เนื้อ

เขาไม่ทำให้ผู้อื่นได้รับความเสียหายก็นับว่าเกรงใจมากแล้ว

ข้างกองไฟ ชายวัยกลางคนกำลังจะพูดแต่กลับถูกคุณหนูดึงแขนเสีย
ก่อนพูดเสียงค่อย "ท่านพ่อ พอแล้วเจ้าคะ"

การเคลื่อนไหวของชายวัยกลางคนชะงักไป เขาฟังคำของบุตรสาว

ไม่เอ่ยปากอะไรอีก คุณหนูผู้นั้นก้าวออกมาสองก้าว กล่าวกับเด็กหนุ่มว่า "พี่ชายท่านนี้ เมื่อครูล่วงเกินอย่างมาก หวังว่าท่านจะไม่ถือโทษ" พุดพลางคารวะต่ำ

ชายวัยกลางคนเห็นบุตรสาวที่ตลอดมา มีสายตาเฉียบคม ยอมถอยให้เช่นนี้ก็รู้ว่าเด็กหนุ่มตรงหน้าไม่ใช่คนธรรมดา เขาจึงปรับสีหน้าแล้วประสานมือกล่าวขึ้นทันที "ข้าเลี้ยวเทียนหว่า ส่วนนี้คือบุตรสาวนามหย่งฉีและบุตรชายนามหย่งหลิน เมื่อครูล้วนเป็นเรื่องเข้าใจผิด เสียมารยาทแล้ว...น้องชายจะไปฝึกวิชาที่เขาเชิงจื้อหรือ"

สกุลเลี้ยวเป็นตระกูลผู้บำเพ็ญเขียนเล็ก ๆ ที่ระยะนี้ค่อนข้างจะมีอิทธิพลอยู่สักหน่อย บุตรสาวบุตรชายคู่นี้ของเขาเข้าสู่ชั้นฝึกปรำณแล้ว โดยเฉพาะบุตรสาวที่อายุยังน้อยแต่บรรลุถึงระดับสามของชั้นฝึกปรำณ กระนั้นนางก็ยังเรียกขานเด็กหนุ่มผู้นั้นเป็น 'พี่' เช่นนั้นอีกฝ่ายก็น่าจะเป็นผู้ฝึกตนเช่นกัน ข้ายังมีตะบะแก่มากกว่าบุตรสาวของเขามากด้วย

ไม่กี่วันมานี้สำนักเชิงจื้อเปิดประตูรับศิษย์ใหม่ เด็กหนุ่มตรงหน้ามาปรากฏตัวอยู่ที่นี้ แก้วในสืบต้องมุ่งไปที่นั่นแน่นอน

เด็กหนุ่มมองเมินท่าที่นอบน้อมของพวกเขา แค่ว่าเดียวยังครำานจะเอ่ยตอบ เขานั่งลงข้างกองไฟ ปฏิบัติต่อคนทั้งสามเหมือนว่าพวกเขาไร้ตัวตน

เลี้ยวหย่งหลินเป็นถึงคุณชายใหญ่ ไหนเลยจะเคยมีใครชักสีหน้าใส่เขาเช่นนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอีกฝ่ายยังเป็นแค่เด็กหนุ่มที่โตกว่าตนเองไม่กี่ปี ทว่าเขายังไม่ทันได้แสดงอาการโมโหก็ถูกหย่งฉีผู้เป็นน้องสาวใช้มือหนึ่งจับไว้แล้วบังคับจุดลากกลับไป

ในใจเลี้ยวเทียนหว่าเองก็โมโหอย่างยิ่ง แต่จะอย่างไรเขาก็มีความคิดอยู่บ้าง ดูจากท่าทีของบุตรสาวก็เดาได้ว่าอีกฝ่ายเป็นไปได้มากที่จะเป็นผู้ที่พวกเขาไม่ไหว ดังนั้นจึงได้ฝันใจดกคั่นเช่นกัน

คนสกุลเลี้ยวทั้งสามกล่าวขออภัยแล้วกลับมาอยู่ที่พักแรมฝั่งตน ครั้นเห็นว่าห่างจากเด็กหนุ่มเป็นระยะทางพอสมควรแล้วเลี้ยวเทียนหว่าก็อดกระซิบถามบุตรสาวไม่ได้ "น้องชายผู้นั้นเป็นมาอย่างไร"

แม้จะอยู่ห่างกันยิ่ง แต่เพื่อความรอบคอบเขายังคงระวังคำพูดของตนไว้จะดีกว่า

เลี้ยวหย่งฉีขมวดคิ้วตอบเสียงเบา "ข้าก็มองไม่ออกเจ้าคะ..."

เลี้ยวหย่งหลินแทบจะกระโดดผลุงขึ้นมา "เช่นนั้นโยพวกเราต้องไปพินอบพิเทาด้วย ข้าฝึกปราดณอยู่ระดับหนึ่ง ส่วนเจ้าก็อยู่ระดับสาม ยังจะกลัวเจ้าเด็กอ่อนหัดคนหนึ่งด้วยหรือ"

"พี่ใหญ่ระวังคำพูดหน่อย! ท่านลองคิดดู ขนาดข้าผู้เป็นน้องสาวท่านยังประเมินตบะของเขาได้ไม่ชัด หากพวกเราผลีผลามล่วงเกินเขาไปจะมีจุดจบเช่นไร" เลี้ยวหย่งฉีปราชัยไม่ให้พี่ชายพูดจาอวดดีด้วยน้ำเสียงเรงร้อน

"เจ้าหมายความว่าน้องชายผู้นั้นมีตบะเหนือกว่าเจ้าอีกหรือ!" แม้เลี้ยวเทียนหว่าจะสังหรณ์อยู่ก่อนแล้ว แต่พอได้ยินก็ยังตกใจอยู่ไม่น้อย

สกุลเลี้ยวมีญาติผู้ใหญ่ท่านหนึ่งเป็นศิษย์ชั้นสร้างฐานช่วงปลายของสำนักเชิงจื่อ ตามที่ญาติผู้ใหญ่ท่านนี้กล่าวไว้ เลี้ยวหย่งฉีมีพลังธาตุคู้น้ำไม้ อายุเท่านี้สามารถมีตบะถึงขั้นฝึกปราดระดับสามได้ก็นับว่าเป็นอัจฉริยะแล้ว เด็กหนุ่มเมื่อครู่ดูท่าทางอายุมากกว่านางไม่กี่ปี แต่ตบะ

ถึงกับแก้กั๊กว่านาง เช่นนั้นก็ออกจะน่ากลัวเกินไปแล้ว

"พี่ใหญ่ท่านฟังข้า อย่าไปมีเรื่องมีราวกับเขา มิเช่นนั้นผลลัพธ์ไม่แน่ว่าท่านจะรับไหว" เนื่องจากเลียวหย่งซึ่งมีพรสวรรค์สูงยิ่งจึงเป็นความหวังของทั้งตระกูล ทั้งยังเคยฝึกฝนอยู่ข้างกายญาติผู้ใหญ่ชั้นสร้างฐานผู้นั้น ประสบการณ์ความรู้จึงไม่มีผู้ใดในสกุลเลียวเทียบได้ ดังนั้นแม้อายุยังน้อย แต่เมื่อนางเอ๋อเนม บิดาของนางก็เชื่อฟังทุกครั้งไป ถึงในใจเลียวหย่งหลินจะไม่ยินยอม แต่ก็ไม่กล้าพูดอะไรมาก

เลียวหย่งดีเตือนพี่ชายเสร็จก็หันหน้าไปมองกองไฟที่อยู่ไกลออกไปอีกด้าน ในใจเริ่มคิดคำนวณว่าจะผูกมิตรกับเด็กหนุ่มที่มีพรสวรรค์ล้ำหน้าตนเองผู้นี้อย่างไร

ตอนที่จู่จู่ล้างและเราะหนึ่งของกระต่ายทั้งสองตัวเสร็จแล้วกลับมาถึงข้างกองไฟ คนสกุลเลียวทั้งสามก็ล่าถอยไปแล้ว ส่วนเด็กหนุ่มกำลังดื่มน้ำแกงคำใหญ่อย่างไม่กลัวจะถูกลวก

นางเบะตัวกระต่ายออกเสียบกับแทงเหล็กแล้วพาดย่างบนไฟ จากนั้นก็เริ่มหยิบโกร่งใบเล็กมาบดลูกไม้ป่าสองสามลูกที่ใช้ปรุงรสได้ ซึ่งนางหาพบในระหว่างเดินทาง นำน้ำที่ได้มาทาลงบนตัวกระต่ายที่ย่างจนเริ่มเหลืองแล้วจันทัว

กลิ่นหอมโชยมาพร้อมกับเสียงปะทุเบาๆ ของน้ำมันที่หยดลงบนเปลวไฟ ทำเอาเหล่าคนสกุลเลียวที่อยู่อีกด้านอยากกินจนน้ำลายไหลไม่หยุด

เลียวหย่งหลินกัดกรั้วมลงบนเนื้อไก่ฟ้าอย่างจกึ่งเกรียมที่บ่าวอารักขา

ผู้หนึ่งส่งมาให้ ทั้งแห้งทั้งแข็ง ในปากมีแต่รสเกรียมและเนื้อสัมผัสแห้งกระด้าง จึงอดพูดด้วยความอิจฉาไม่ได้ "เด็กคนนั้นอย่างอะไรนะทำไมถึงหอมขนาดนี้!"

สิ่งที่จูลูย่างไม่เพียงแต่หอมยิ่ง รสชาติก็ยิ่งดีเป็นที่สุด คนทั้งสองกินกันจนอิ่มหน้าอยู่ข้างกองไฟ เด็กหนุ่มลูบหน้าท้องที่ยื่นออกมาบ่อยๆ รู้สึกว่าการที่ตนเองพาจูลูมาด้วยเป็นการตัดสินใจที่ฉลาดโดยแท้

เลี้ยวหย่งฉีสังเกตเห็นการเคลื่อนไหวทางด้านนั้นโดยตลอด ครั้นเห็นจูลูเก็บหม้อเก็บถ้วยไปล้างที่ลำธารตามลำพังก็รีบลุกขึ้นเดินไปแสวงทำเป็นล้างมือที่ลำธาร แล้วถือโอกาสหาเรื่องคุยกับนาง

"น้องสาว เมื่อครู่ท่านพ่อข้าไม่ได้ทำให้เจ้าตกใจกระมัง เขาเป็นคนเสียงดังอยู่สักหน่อย ไม่ได้มีเจตนาร้ายหรอก" เลี้ยวหย่งฉีพยายามยืมให้ดูอบอุ่นน่าสนิทสนม

"อ้อ..." ในใจจูลูยังคงเศร้าที่ไม่อาจได้เงินหนึ่งตำลึงเงินนั้นมา

"เมื่อครู่รีบร้อนเลยไม่ทันได้ถาม ไม่ทราบว่าคุณชายของเจ้ามีนามว่าอะไรหรือ" เลี้ยวหย่งฉีเอ่ยถาม

"เขาไม่ใช่คุณชายข้า" จูลูตอบลอยๆ ซ้อนตามองรอยยิ้มที่แข็งค้างอยู่บนหน้าและแววมืดความอดทนที่ซ่อนอยู่ภายใต้รอยยิ้มของเลี้ยวหย่งฉี ฉับพลันนั้นก็แจ้งใจ

ที่แท้ผู้อื่นก็เห็นว่านางเป็นสาวใช้ของเจ้าคนโหดผู้้นั้น!

แม้นางจะไม่ใช่สาวงาม แต่ก็ไม่ได้ถึงกับหน้าตาทำทางเหมือนสาวใช้ด้วยกระมัง! จูลูรู้สึกเหมือนถูกโจมตีอย่างรุนแรง ก้มหน้าคิดจะส่องใบหน้าของตนบนผิวน้ำ น่าเสียดายที่น้ำในลำธารไหลแรงเกินไป

จึงมองเห็นอะไรได้ไม่ชัด

"เช่นนั้นเจ้าร่วมทางมากับเขาก็น่าจะรู้ชื่อแซ่ของเขากะมัง"
 เลี้ยวหย่งฉีเดิมทีก็ไม่ชินกับการคบค้าสมาคมกับ 'ชนชั้นล่าง' พุดไป
 ตั้งหลายคำ อีกฝ่ายกลับยังคงมีท่าทางตะลึงงัน ความอดทนของนาง
 จึงแทบจะหมดลงแล้ว

ถ้ามิใช่ในมือถือหม้อเอาไว้ จูจู่คงได้เกาตีระชะไปแล้ว เหตุเพราะนาง
 พลันพบว่านางจำไม่ได้ว่าเด็กหนุ่มชื่ออะไร!

ตอนที่เพิ่งรู้จักกันดูเหมือนเด็กหนุ่มจะเคยเอ่ยถึง ทว่าภายหลัง
 ยามอยู่ด้วยกันก็เรียกแทนตัวว่าเจ้ากับข้ามาตลอด ปกตินางและเด็กหนุ่ม
 มักอยู่ติดบ้าน ออกไปสัมผัสผู้คนภายนอกน้อยนัก นานวันเข้านางก็นึก
 ไม่ออกแล้วว่าเด็กหนุ่มมีชื่อแซ่ว่าอะไรกันแน่

"เอ่อ...ข้าไม่รู้" จูจู่กะพริบตาปริบๆ มองเลี้ยวหย่งฉี ในใจลอบบ่นว่า
 ทำไมอีกฝ่ายต้องมาทดสอบความจำของนางด้วย

เลี้ยวหย่งฉีไหนเลยจะเชื่อคำนาง คิดว่านี่เป็นเพียงการปฏิเสธส่งๆ
 ตนอุตส่าห์ลดตัวลงมาทำความรู้จักกับเด็กสาวบ้านนอกผู้หนึ่ง แต่คิดไม่ถึงว่า
 จะถึงกับถูกสกัดไว้ตั้งแต่ยังไม่ทันได้เริ่ม โทสะพลันปะทุขึ้นมา ก่อนจะลุกขึ้น
 สะบัดแขนเสื้อจากไปทันที

ครั้งเลี้ยวหย่งฉีเดินจากไปไกลแล้ว เด็กหนุ่มก็พลันเดินออกมาจาก
 เงาไม้ เขกตีระชะจูจู่ไปที่หนึ่งก่อนพุดยิ้มๆ "นับว่าเจ้าก็ฉลาดเหมือนกัน
 ถ้าเจ้ากล้าบอกเรื่องของข้าให้ผู้อื่นฟังลับหลังข้า ข้าตีบเจ้าลงน้ำแน่"

เมื่อครู่เขาพบว่าเลี้ยวหย่งฉีแล่นมาทางนี้ก็กลัวนางจะทำอะไรจูจู่
 จึงได้แอบตามมาดู

จู่จู่หัวเราะแหยงๆ สองทีก่อนก้มหน้าลงปิดบังสีหน้าแล้วขัดหม้อต่อไป ทางหนึ่งก็แอบขยับถอยหลังเล็กน้อย หนึ่งให้ไกลจากลำธารขึ้นอีกสักหน่อย

เด็กหนุ่มเห็นแววตานางเปล่งแสงวิบวับก็ถูกใจ พริบตานั่นพลันเข้าใจขึ้นมา เพลิงโทสะพุ่งสูงสามจั้ง* ในทันใด มือหนึ่งดึงหูนางพลางพูดทีละคำด้วยท่าที่อันตราย "เจ้าอย่าบอกข้านะว่าเจ้าจำชื่อของข้าไม่ได้!"

จู่จู่ปล่อยหม้อทิ้งก่อนร้องด้วยความเจ็บ "ทะ...ท่านเคยพูดถึงแค่ครั้งเดียวเมื่อนานมาแล้ว ชะ...ข้าจะไปจำได้ได้อย่างไร..."

"หมูโง่! ในสมองเจ้ามีแต่ก้อนหินหรือไร แม้แต่ชื่อของข้าเจ้ายังจำไม่ได้ น่าตายนัก!" เด็กหนุ่มโมโหสุดๆ แล้วจึงออกแรงบิดหูนางแรงขึ้น

จู่จู่เจ็บจนน้ำตาวัน ขอร้องให้ยกโทษอย่างเศร้าสร้อย "ต่อไปข้าจะจำให้ได้ จะจำให้ได้แน่ๆ! ท่านปล่อยข้าเถอะนะ"

"เจ้าฟังข้าให้ดี ใช้สมองหมูของเจ้าจำให้แม่น! ข้าชื่ออิน! จื่อ! จาง!" เด็กหนุ่มดึงหูของนางไว้พลางแผดเสียงตำริมนาง หลังแผดเสียงเสร็จก็ยังไม่ลืมปิดม่านที่หนึ่งพร้อมขู่ว่า "ถ้าเจ้ากล้าลืมอีก ข้าจะบิดหูหมูของเจ้าให้หลุด!"

"ไม่กล้าแล้วๆ! ไม่กล้าแล้วแน่นอน!" จู่จู่สาบานกับฟ้าดินอย่างสัตย์ซื่อ

ยั้ง

"เฮอะ!"

จู่จู่หวดหูที่ถูกบิดจนแดงเถือกของตนอย่างระมัดระวังยิ่ง ก่อนพูด

* จั้ง เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

อย่างอี๊ดอัคคืบซ้อง "เซ่นนั่นต่อไปหากมีคนถามข้าว่าท่านเป็นใคร ข้า
ควรตอบอย่างไร"

อันจี้จางตอบอย่างไม่สบอารมณ์ "ก็ตอบว่าเจ้าไม่รู้ไปนั่นแหละ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)